nghệ thuật

TUẦN BÁO

VĂN HỌC NGHỆ THUẬT RA NGÀY THỨ BẢY

11

12 - 1965

LƯU NGHI

BẮT ĐẦU TỪ SỐ 0

Bắt đầu
từ số không

Lưu Nghi

FLIPBOOK-
TỦ SÁCH TIẾNG VIỆT

bắt đầu
từ số không

Lưu Nghi

Bìa: ***Đằng Giao & M.C.P***
Nguồn: ***Thư viện Tiếu Lùn***

bắt đầu
từ số không

LƯU NGHI

Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 11 * 11-18/12/1965

Đường nhựa nóng bỏng loang loáng ướt ánh sáng mặt trời. Người, xe cộ thưa thớt. Trưa đứng bóng. Nắng tóe lửa. Những thân cây đọc vệ đường cao lêu khêu mang đầu lá không mảy may rung động. Người thanh niên đứng dưới gốc cây từ lâu, xách trên tay một túi du lịch nhỏ. Hắn nhìn bên phải bên trái, suốt chiều sâu đại lộ, đã nhiều lần đưa tay lên đón xe. Những chiếc xe vụt qua trước mặt hầu như chạy trốn lửa mặt trời. Hắn lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt, quanh cổ, trên hai cánh

tay phơi nắng. Hắn uể oải bước dọc lề đường, thỉnh thoảng ngoái cổ nhìn về phía sau.

Một chiếc xe du lịch màu trắng chợt lướt sát lề đường, ngừng lại bên cạnh người thanh niên. Có tiếng gọi:

– Ê, Tuyên, đi đâu đó mày?

Người thanh niên cúi nhin vào trong xe, thong thả tiến đến, mở cửa lên ngồi ở băng trước, trả lời:

– Chưa biết đi đâu đây. Còn mày?

Người lái xe hơi ngạc nhiên nhìn Tuyên:

– Về nhà. Mày đi không?

Tuyên buông thõng:

– Đi ... Đi đâu cũng được.

Chiếc xe vụt mau trên mặt đường nhựa. Gió lùa qua cửa xe tung rõi mái tóc bồng bênh của Tuyên. Hắn ngả đầu vào lưng dựa, nhắm mắt. Người lái xe hỏi:

– Chuyện gì đó mày?

Tuyên không mở mắt đáp:

– Tao buồn ngủ.

Hắn ngủ thật. Khi đến nơi, hắn quẳng cái túi du lịch trong góc phòng, lăn đùng ra giữa chiếc giường nệm rộng lớn, ngủ thiếp như đứa con nít.

*

Tuyên trở mình, mở mắt. Căn phòng sáng mờ mờ. Gió đêm luồn qua khung cửa sổ trên đầu giường. Trong một góc

phòng, cái chụp đèn màu xanh lơ tỏa một vùng ánh sáng xuống mặt bàn; ánh sáng rọi lên khuôn mặt trầm tĩnh của người con gái nghiêng xuống trang sách.

Tuyên lấy thuốc lá, bật diâm. Người con gái quay về phía chiếc giường gọi khẽ:

– Anh Tuyên...

Tuyên đứng dậy, vuốt tóc, tiến đến vùng ánh sáng. Đôi mắt đen của người con gái sáng long lanh, Ánh sáng rơi vào đáy mắt như hạt hột sao thật nhỏ.

– Ngủ gì mà ngủ lắm thế? Anh thức mấy đêm rồi?

Tuyên nhếch mép, phả khói thuốc tỏa mỏng chập chờn, hỏi lại:

– Minh đâu rồi?

– Anh Minh đi rồi. Anh Minh bảo em chờ anh dậy dọn cơm cho anh ăn.

– Em ăn chưa? Mấy giờ nhỉ?

– Chừng tám giờ. Em chờ anh dậy ăn với anh.

Người con gái bước về phía cửa. Mái tóc đen lánh của nàng đổ dài xuống tận thắt lưng, nổi bật trên màu trắng trong lành của bộ áo ngủ. Tuyên nhìn theo chớp mắt...

– Hương.

Người con gái ngoảnh mặt lại, đôi mắt mở to hơn một chút:

– Dạ...

Tuyên lắc đầu:

– Không. Không có gì.

Người con gái đi khuất vào bóng tối ngoài ngưỡng cửa. Tuyên đi vào phòng vệ sinh.

*

– Điều trước tiên mà tôi muốn nói với Hương là Hương đừng xem tôi như thằng Tuyên trước đây chừng 10 tiếng đồng hồ từ khi tôi xách cái túi nhỏ đi ra khỏi nhà bố mẹ tôi, tôi đã thành con người khác rồi. Không. Không đúng hẳn là thế. Nếu có thay đổi, chỉ thay đổi về cuộc sống. Còn cái thằng tôi vẫn không có gì thay đổi..

– Điều đó đối với em không quan hệ.

– Không. Quan hệ lắm chứ. Thực tình tôi không định ý đến đây ngày hôm nay. Cũng không định nói chuyện với

Hương. Tôi quen với Minh, với tư cách là thằng Tuyên con của ông bà P, đại thương gia, triệu phú, tỷ phú gì đó. Tôi thân với Hương khi tôi là đứa con trai giàu có, không bận tâm về cơm áo, có xe hơi, có biệt thự. Đúng ra, những thứ đó không phải của tôi. Tôi không có gì hết. Tôi chỉ đeo một tấm bảng hiệu mang tên họ bố mẹ tôi... Cách đây chừng 10 tiếng đồng hồ, tôi không đeo tấm bảng hiệu đó nữa...

Tiếng sỏi rào rạt dưới chân hai người bỗng tắt hẳn. Hương dừng lại, nhìn vào mặt Tuyên:

– Anh định đi luôn à? Tại sao? Tại sao anh lại bỏ đi?

Tuyên đấm nắm bàn tay phải vào lòng bàn tay trái của hắn, cau mày, đổi giọng:

– Tại sao? Tại sao? Hương đừng đặt cho tôi câu hỏi đó nữa. Tôi đã nghe câu hỏi đó quá nhiều lần rồi. Tôi ngấy lắm rồi.

Hương bình thản nói như độc thoại:

– Anh cứ tức giận đi. Em sẽ gắng chịu đựng sự phẫn nộ của anh. Nhưng, anh nên nói hết cho em nghe. Em không thể chứng kiến mãi những thái độ, những cử chỉ những lời nói phi lý của anh.

Tuyên dừng lại, nắm hai cánh tay của Hương, xoay người nàng đối diện với hắn, nhìn thẳng vào mắt Hương:

– Lâu nay, sao Hương không nói với tôi như thế? Tại sao Hương không hỏi tôi vì lẽ nào tôi có những thái độ, những cử chỉ những lời nói phi lý đó?

Hương nhìn xuống nền sỏi, đẩy Tuyên ra xa một chút, bước đi rất chậm:

– Anh còn nhớ anh đã làm những gì không? Anh từ đâu đến không biết, vùi đầu trên đi–văng nằm im như chết, đôi mắt trừng lớn như người điên, cơm không ăn, nước không uống, chỉ uống rượu, mặt đỏ gay, mắt loang máu… rồi anh khóc. Cái thân nam nhi như anh mà khóc được cũng là chuyện lạ, Nhưng em không muốn tra vấn những xáo động nội tâm của anh. Mỗi người có những xáo động riêng tư. Em hỏi anh để làm gì?

Giọng Tuyên trở lại bình thường:

– Tôi cũng không biết hỏi như thế để làm gì. Những, tôi cảm thấy cần được nghe những câu hỏi như thế.

– Hiểu anh không nổi.

Tuyên mỉm cười:

– Nhiều người tưởng là hiểu nhau, nhưng thật ra chẳng ai hiểu ai hết. kể cả cha nẹ, anh em ruột thịt, vợ chồng, người yêu...

Hương yên lặng ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài đặt cạnh lối đi, bứt một nhành cây nhỏ, xé vụn từng chiếc lá xanh trong mấy ngón tay trắng muốt của nàng.

*

– Ai đó?

– Dạ, cháu. Cháu Minh đây.

Cánh cửa mở ra. Ông P ngước đầu, sửa lại cặp kính trắng:

– À. Cậu vào chơi.

Minh ngồi xuống ghế. Ông P. đứng đối diện bên kia mặt bàn, nhồi thuốc vào pipe.

– Cậu đến nói chuyện về thằng Tuyên phải không?

Minh "dạ" rất khẽ.

Ông P. phà khói thuốc lèn trần nhà, sửa lại cặp kính trắng:

– Tôi không hiểu nổi con cái tôi. Tôi không biết bây giờ chúng nó muốn gì. Tôi đi qua gần hết một đời người. Tôi lo âu, suy tính, cố gắng làm ăn nên nổi là để tạo một hoàn cảnh tương đối dễ chịu cho con cái khi chúng trưởng thành: Cậu biết không? Ngày tôi ra đời, nghèo túng, khổ sở. Bà con giàu có không thiếu gì nhưng tôi không thích nhờ vả mang ơn...

Minh nhìn ông P:

– Cháu thấy hình như Tuyên thùa hưởng của Bác đức tính đó.

– Tốt lắm. Tốt lắm. Tôi hãnh diện về điều đó. Nhưng, tôi là người cha, tôi từng lăn lộn giữa cuộc sống, tranh giành từng miếng cơm manh áo với mọi người. Tôi từng biết những bực dọc, những đắng cay, chua xot để ngoi đầu lên cho khỏi chết chìm giữa cuộc đời như giữa dòng sông đầy sóng gió. Tôi đã tự nguyện làm thế nào sau này con cái của tôi không vất vả, đau khổ như tôi.

Mình nhìn xuống nền gạch hoa láng bóng, yên lặng.

Ông P. nói tiếp:

– Cậu nhìn da mặt của tôi đi (ông chỉ một ngón tay vào khuôn mặt). Đày, những nếp nhăn này là vì tuổi tác. Nhưng

đây cũng là dấu tích của những đau khổ, những lo âu của kiếp sống con người. Ai rồi cũng phải già nua, phải chết. Tôi không ham sống để kể ơn với con cái của tôi. Tôi muốn sống, tôi cần sống đến khi tôi thấy con cái tôi bước chân vào đời với những nụ cười, với một tâm hồn thoải mái Tôi không muốn chúng nó đi vào con đường đầy gai góc đã làm chảy máu bàn chân của tôi... Mời cậu hút thuốc.

Ông P. đưa bao thuốc thơm trước mặt Minh. Minh rút một điếu thuốc, ông P. đứng dậy bật lửa. Ngọn lửa nhỏ bé lay lay theo ngọn gió luồn qua khung cửa sổ.

– Cháu cũng biết lòng bác đối với con cái, với gia đình. Những người quen biết cũng thường nói đến tình thương của bác đối với...

Ông P ngắt lời:

– Không. Cậu đừng nói như thế. Tình thương là một nhu cầu tự nhiên của con người. Không thể xem đó như một đặc ân, càng không phải là một vinh dự. Tôi nhớ khi tôi mười chín, hai mươi tuổi, tôi có cảm tưởng không cần ai thương yêu tôi hết. Nhất là những người trong gia đình. Càng săn sóc, chiều chuộng tôi bao nhiêu tôi càng bực dọc, Hình như đó là cái tự ái của tuổi trẻ. Đầy sức mạnh, đầy tự tin, nhìn đời như một dạ hội, cứ muốn lao mình vào, đi tới, nổi loạn không cần biết những chông gai...

– Thưa bác, tuổi trẻ chúng cháu thường vẫn thế.

Ông P. đặt pipe vào cái gạt tàn thuốc lớn, đứng dậy, bước đến tủ rượu, quay nhìn Minh:

– Cậu uống gì? Whisky đi. Tôi hơi đau gan. Nhưng mặc. Sống được bao lâu nữa.

Ông P. vừa khuấy ly rượu vừa nói:

– Tôi biết lắm. Nhưng khi tôi vào đời, cha mẹ chết hết, bà con xa cách. Trong những lúc quá chật vật về đời sống, buồn nản, đôi khi tôi oán giận tự hỏi: tại sao cha mẹ tôi sinh ra tôi làm gì, ném tôi vào giữa cuộc đời, khổ cực, vất vả như thế để làm gi? Lúc đó mới thấy cô độc, thấy cần tình thương hơn bao giờ hết. Càng lăn lộn với cuộc đời càng ghê sợ cô độc. Tôi nói cậu biết tôi tự ái lắm. Tôi cần tình thương nhưng tôi không cầu xin. Tôi muốn tự nhiên tình thương đến với tôi...

Ông P. chợt mỉm cười. Minh cũng mỉm cười.

– Hình như Tuyên giống bác nhiều điểm lắm.

Ông P đưa hai cánh tay ra trước mặt bàn:

– Giống nhau thì phải hiểu nhau, thương yêu nhau, thông cảm nhau mới phải. Chứ tại sao lại không thể chung sống với nhau được? (Ông P. buông hai cánh tay xuống hai bên thành ghế, dựa lưng ngửa đầu nhìn trần nhà) Hay là vì hế hệ khác nhau? Có lẽ như thế. Tôi có cảm tưởng cái cầu giữa các thế hệ đã bị chặt đứt...

Minh nói:

– Thưa bác, có lẽ vì tập quán, phong tục của xã hội Á Đông thiếu những thân mật thường nhật giữa những người ruột thịt.

– Điều đó đã đành. Nhưng còn nhiều đều khác nữa Ví dụ như vấn đề chiến tranh, chết chóc, cơm áo làm cho con người phải suy tư, phải lo âu, phải nghĩ về thân phận của mình. Đau khổ nhiều quá. Nhiều xúc động nội tâm và nhiều xáo trộn trong đời sống quá. Mời cậu uống đi. Cậu uống được lắm tôi biết mà. Hom nay cậu phải uống với tôi thật nhiều...

*

Tuyên ngồi xuống bên cạnh Hương, nhặt từng viên sỏi ném qua bụi cây trước mặt. Gió đêm về thật mát. Cái trăng thượng tuần hình lưỡi liềm, bé nhỏ, mong manh giữa bầu trời xanh đậm màu trùng dương. Đột nhiên, tuyên hỏi:

– Hương đã yêu ai chưa?

Hương ngừng xé nát những chiếc là, nhìn nghiêng về phía Tuyên:

– Tại sao anh bỏi như thế?

Tuyên nhún vai:

– Tôi hỏi thế thôi...

Hương nói rất nhỏ:

– Em không biết.

Tuyên không ném viên sỏi cầm trên tay. Chàng nhặt thêm một viên sỏi khác, ngắm nghía như vật lạ rồi Tuyên nói:

– Những người yêu nhau như hai viên sỏi này, tưởng là giống hệt nhau, tưởng hiểu nhau đến đầu tơ kẽ tóc, thu mình lại trong cái thế giới nhỏ bé của ân tình. Nhưng thật ra, chẳng hiểu nhau

được bao nhiêu.

Hương hỏi:

– Thế anh cho niềm tin đó chỉ là ảo tưởng?

Tuyên lắc đầu:

– Không đúng hẳn là thế. Lúc đang yêu, tất cả đều thực. Nhưng sau một thời gian, khi tình yêu đi qua cả hai người mới nhận thấy những cảm nghĩ những xúc động lúc trước chỉ là ảo tưởng.

Hương liếc nhìn Tuyên:

– Anh nói em không hiểu.

Tuyên quay về phía Hương nhìn vào đôi mắt của Hương:

– Đây tôi kể cho Hương nghe câu chuyện này: tôi có thằng bạn, yêu một

người con gái rất đẹp, nết na. Hai người yêu nhau hết sức. Nàng viết thư cho người yêu nói rằng: nếu không có anh, em không sống được. Vâng. Không có gì lạ. Lúc bấy giờ, tình yêu là tất cả. Phải có tình yêu, phải có người yêu mới thấy cuộc đời đáng sống. Nhưng, tình yêu dang dở. Nàng bị gia đình ép buộc lấy chồng. Xa nhau, khóc lóc, đau khổ vô cùng. Thời gian trôi qua. Đau khổ cũng trôi qua. Nàng vẫn vui sống và kéo dài sau lưng nàng một bầy con chừng 4, đứa trong vòng 5 năm. Hương nghĩ thế nào?

Hương không trả lời, tiếp tục xé nát những chiếc lá nhỏ từng mảnh vụn. Một phút yên lặng Tuyên châm thuốc hút. Hương chợt hỏi:

– Còn anh? Anh yêu bao nhiêu người con gái rồi?

Tuyên đứng dậy, đi qua đi lại trước mặt Hương:

– Hôm nay Hương đặt cho tôi nhiều câu hỏi mà tôi chờ đợi từ lâu. Thú thật với Hương, tôi hơi ngạc nhiên. Hay là Hương cảm thấy thương hại tôi khi tôi sắp lao mình vào cuộc sống khác?

Hương lắc đầu:

– Không phải thế. Không ai có quuyền thương hại ai hết. Tự xét thân phận của mình, chắc chắn là chẳng hơn kẻ khác. Cùng là con người cả. Em không hỏi anh những câu như thế trước đây, vì em tôn trọng tự do cảm nghĩ; tự do hành động của anh... Huống nữa, em chỉ là người bạn, em có quyền gì tra vấn anh?

Hương đứng dậy. Hai người đi song song trong ánh trăng sáng mờ mờ. Tuyên lại cười nho nhỏ:

– Tự do cảm nghĩ. Tự do hành động. Nghe Hương nói tôi thêm đau nhức. Ở đâu tôi cũng chỉ thấy toàn khuôn mặt thước ngọc đè nặng trên bản ngã con người. Chẳng khác gì con rùa mang trên lưng một cái mai quá cứng và cả đời bò sát mặt đất. Trong thế giới ngày nay, người ta nhân danh tự do nhiều quá và giết chết tự do trắng trợn quá.

Hương không đáp. Tiếng sỏi rào rạt dưới chân hai người. Đột nhiên Tuyên hỏi:

– Tôi muốn hỏi Hương điều này: Ví dụ tôi có được tự do nói rằng tôi yêu Hương không?

Hương mở to đôi mắt, nhìn Tuyên:

– Đó là quyền của anh.

Tuyên hỏi tiếp:

– Còn Hương nghĩ thế nào?

Hương đáp khẽ:

– Em không biết... (Hương khoanh tay trước ngực) Thôi vào nhà đi sương xuống, em thấy lạnh.

*

Ông P. nâng cốc rượu:

– Mời cậu. Uống đi, uống với tôi một bữa thật nhiều.

Chợt có tiếng đổ vỡ vang động phía ngoài khung cửa sổ. Từng chuỗi cười man dại và những tiếng bàn ghế bị xô đẩy, vọng lên từ bên kia khung cửa. Minh ngừng uống, trố mắt nhìn ông P. Ông P. thản nhiên uống cạn ly rượu.

– Cậu uống hết đi, rồi đến đây, tôi chỉ cậu xem...

Minh đặt cốc rượu xuống mặt bàn, bước theo ông P. đến khung cửa sổ. Ông P. dira tay chỉ một vùng ánh sáng nhỏ hẹp nổi bật giữa bóng tối trên mặt đất:

– Cậu thấy người đàn bà ngồi đó không?

Minh tiếp:

– Trông còn trẻ lắm...

Ông P. gật đầu:

– Mắt cậu tinh lắm. Tôi nhìn không được rõ. Đây cũng là một khác biệt giữa hai thế hệ. Tôi chỉ nghe nói đó là người con gái chừng 20 tuổi, khá đẹp nhưng chưa hề thấy rõ mặt. Nàng không bao giờ bước ra giữa ánh sáng ban ngày. Hễ

đêm đến, nàng lại xuất hiện đi đi lại lại trên khoảng sân đó, la hét khóc, cười, xô đẩy bàn ghế, rồi ngồi yên cả tiếng đồng hồ như cậu thấy bây giờ...

Minh hỏi:

– Thưa bác người con gái đó điên?

Ông P. nhìn vào đôi mắt Minh:

– Ủa, thằng Tuyên chưa bao giờ nói với cậu về người con gái đó sao? Lạ thật. Tòi tưởng cậu đã biết rõ. Vậy tôi kể cậu nghe: người ta nói rằng mẹ của nàng giàu lắm ở đâu dưới miệt lục tỉnh. Lúc nàng chừng 6, 7 tuổi, cha nàng bị giết chết trong một cuộc bố ráp khủng khiếp của bọn lính Lê dương. Người chị của nàng bị cưỡng hiếp rồi vứt xác xuống một cái giếng. Mẹ nàng thoát được, chạy lên đây mua miếng đất này cất nhà ở nuôi dưỡng

nàng khôn lớn. Khi đình chiến, mẹ con nàng lại trở về quê quán được mấy năm. Nhưng chiến tranh lại tái phát. Mẹ con nàng di cư lên đây lần thứ hai. Thỉnh thoảng mẹ nàng về quê, bán lúa và thu xếp việc nhà. Cách đây bốn tháng, trong lần về quê cuối cùng, mẹ nàng lại bị thương nặng vì một cuộc chạm súng. Bà con có đưa lên đây thì mẹ nàng tắt thở. Từ đó, nàng điên điên dại dại...

Ông P. ngừng kể, đi về phía phòng khách, lấy pipe, nhồi thuốc, bật lửa hút, rồi kể tiếp:

Một ông già bà con xa xa với mẹ nàng, nuôi dưỡng, chăm sóc nàng. Nghe nói cũng có đưa đi chữa bệnh, nhưng vẫn không bớt chút nào. Mãi đến bây giờ... Cậu uống thêm ly rượu Không. Cậu đừng từ chối. Tôi biết cậu uống được lắm, như thằng Tuyên của tôi, Ông P. và

Minh trở vào phòng khách. Mình hỏi:

– Thưa bác, người con gái đó có liên hệ gì với Tuyên?

Ông P. nốc một ngụm rượu rồi nói:

– Thằng Tuyên yêu người con gái đó và muốn lấy làm vợ.

Minh ngạc nhiên:

– Lạ thế? Lấy một người điên làm vợ?

Ông P. nhún vai:

– Đối với thằng Tuyên, người con gái đó không điên. Nó giao thiệp với người con gái đó từ lúc hào, tôi không biết, nhưng khi nghe người nhà nói về chuyện này, tôi để ý và có thấy một vài lần thằng Tuyên nói chuyện với nàng. Tôi nghĩ rằng có lẽ vì sắc đẹp mà thằng

Tuyên tìm đến người con gái đó. Tôi không lạ gì đứa con của tôi, như nhiều thanh niên bây giờ. Thấy cái hoa trong tầm tay của mình, không hái cũng uổng.

Minh nói:

– Cháu cũng không ngờ Tuyên lại có thái độ kỳ dị đó.

Ông P. đáp:

– Tôi không hiểu nổi. Một hôm tôi hỏi thẳng thằng Tuyên về chuyện đó. Cậu biết nó nói thế nào không? Theo nó, người con gái đó không điên như mọi người đã tưởng. Nàng là một nạn nhân đáng thương. Chẳng qua vì quá xúc động, quá đau khổ, tâm trí nàng bị mất thăng bằng trong những lúc nào đó thôi. Nó tin rằng nếu có một nguồn an ủi thích đáng, nàng có thể trở lại bình thường.

Nó nói nó yêu nàng thực sự và muốn lấy nàng làm vợ... (Ông P. đặt cốc rượu trên mặt bàn, đưa hai tay lên quá đầu). Hào hiệp quá.

Từ phía ngoài khung cửa sổ lại vọng đến tràng cười man rợ của người con gái. Nhiều tiếng xô đẩy bàn ghế tiếp theo. Ông P. đi về phía cửa sổ, nhìn ra bóng tối. Minh cúi đầu.

*

Cánh cửa khép lại. Hương đi thẳng đến vùng ánh sáng màu xanh, ngồi xuống cái ghế như trước. Tuyên ngồi xuống cái ghế thấp.

– Tôi hỏi sao Hương không trả lời?

Hương vẫn nhìn vào trang sách:

– Em trả lời rồi.

Giọng Tuyên hơi mỉa mai:

– Hương có tin là tôi hỏi Hương rất thành thật không?

Hương vẫn không nhìn Tuyên:

– Em không biết.

Giọng Tuyên thêm chua chát:

– Hương không tin ở sự chân thành của tôi không phải là điều lạ. Thiên hạ bội bạc nhau, lừa đối nhau, phản bội nhau nhiều quá rồi. Thứ gì bây giờ cũng đều lên giá. Nhưng sự chân thành thì xuống giá đến phá sản...

Hương mỉm cười:

– Anh sắp trở thành triết gia rồi.

Tuyên cũng mỉm cười:

– Không. Anh chỉ là thằng người cùng mạt của cái thế hệ bị nhận chìm trong những hoài nghi ngờ vực. Muốn chân thành đến đâu cũng không tìm được niềm tin đáp lại.

Tôi nói nhiều điều rất chân thật nhưng chính bố mẹ cũng chẳng tin tôi. Giữa mọi người hình như bao giờ cũng có một bức tường ngăn cách làm bằng thứ kiếng tốt nhất: nhìn nhau, thấy nhau, nuốn nói với nhau một cách thật tình, nhưng không nghe được tiếng nói của nhau. Giữa Hương và tôi cũng thế.

Tuyền châm thuốc bút, đứng dậy đi thẳng về góc phòng bên kia, mở máy quay đĩa hát. Tiếng đàn Hạ Uy Di dâng lên một điệu nhạc boston êm dịu, nhẹ nhàng. Tuyên chống hai bàn tay trên

mặt tủ rượu gần đó, gục đầu trong bóng tối. Hương vẫn ngồi yên trong vùng ánh sáng.

Một lát sau, Tuyên tiến đến sau lưng Hương, gọi khẽ tên nàng. Hương quay nhìn Tuyên.

– Nhảy với tôi bản boston này đi.

Hương khẽ lắc đầu:

– Thôi. Em không thích.

Tuyên nắm cánh tay Hương dìu nàng đứng dậy, kéo nàng sát vào người hắn. Hương ngoan ngoãn đưa tay phải lên và đặt cánh tay trái của nàng lên vai Tuyên. Tiếng nhạc Hạ uy di nhịp nhàng, dìu dặt, lôi cuốn bước chân của hai người.

Tuyên hỏi;

– Hương buồn?

Hương lắc đầu. Tuyên lại hỏi:

– Hương vui?

Hương vẫn lắc đầu. Tuyên hỏi tiếp:

– Không vui. Không buồn. Thế là gì?

Hương đáp khẽ:

– Zéro.

Tuyên mỉm cười:

– Zéro. Hay lắn. Chúng mình bắt đầu lại từ số không.

Hương ngừng nhảy, một chút, nhìn vào mắt đứng lui ra Tuyên, hỏi:

– Thế nghĩa là gì?

Tuyên không trả lời. Hai người nhìn nhau không chớp mắt.

Bỗng Tuyên buông bàn tay phải của Hương, quảng cánh tay sau cô nàng, ghì chặt nàng, đôi môi hắn đặt mạnh vào đôi môi của Hương.

Hương vùng vẫy, mái tóc lắc lư cố thoát khỏi vòng tay của Tuyên. Nàng đẩy mạnh vào ngực Tuyên, Tuyên buông ra. Hương đưa tay tát thật mạnh vào mặt Tuyên. Tuyên mở to đôi mắt nhìn Hương, Hương quay lưng bước đến sát chiếc tủ thấp, đưa hai bàn tay ôm cả khuôn mặt.

Tuyên lùi lại mấy bước, ngời trên thành giường, buông xuôi hai cánh tay, nhìn xuống nền nhà.

Tiếng nhạc ngừng hẳn lúc nào không biết, Chỉ còn nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo trên vách tường.

Tuyên đứng dậy, đi vòng qua bên kia chiếc giường, cúi nhặt túi du lịch nhỏ. Hắn lửng thửng mở cửa bước ra ngoài.

Hắn bước xuống thềm nhà thì gặp Minh. Hắn nhìn Minh rồi đi lướt qua Minh chỉ nghe một câu nói rất nhỏ:

– Bắt đầu từ số không.